

Пише: Маринко М Вучинић
понедељак, 12 септембар 2016 18:41

На страницама “Политике” које се баве културом недавно је објављен текст Бошка Ломовића под насловом [“О култури, можда узалуд”](#). Аутор нас је подсетио на знамените речи Винстона Черчила које је изрекао приликом расправе о буџету за ратне операције, када је тражено да се средства намењена за културу дају за војне потребе Енглеске која је била у рату са нацистичком Немачком. Винстон Черчил је том приликом рекао “А шта ћемо онда бранити?!“.

Ово је изузетно важно упозорење и за вођење културне политике у овој земљи, ако тако нешто уопште и постоји. У овом тексту се са пуно права истиче значај културе за заснивање културног обрасца и одбрану националног идентитета (за који се говори и да више и не постоји), али се говори и о недопустиво малом проценту буџетских издвајања за културу најмањем у Европи, а своди се на 0, 62 посто БДП-а.

Указује се такође и на веома неповољан положај “Летописа Матице српске” (часопис излази у континуитету већ 192 године) Српске књижевне задруге, која је препуштена слободном тржишту без озбиљне и системске бриге државе за ову изузетно значајну културну установу.

Указује се на извитоперавање Сабора у Гучи и општу комерцијализацију и тривијализацију нашег тзв. културног и друштвеног живота, упадљиву разлику између финансирања спорта и финансирања културе, о чему је у свом писму говорио академик Дејан Деспић.

Пише: Маринко М Вучинић
понедељак, 12 септембар 2016 18:41

Зато није случајно што Бошко Ломовић износи горак и опомињући закључак “ Уосталом све мирише да истинској култури звона звоне. Просто речено, све је учињено да је потреба народа за њом престала или битно умањена“.

Овај текст представља вредан и искрен допринос буђењу свести о катастрофалном и забрињавајућем положају и општем срзавању културе у нашем друштву. Оно што ствара велику недоумицу и запрепашћење је илустрација Драгана Стојановића која прати овај узоран текст. На њој се виде две прилике обучене у црне одоре, припадника фундаменталистичке Исламске државе, које имају шајкаче на глави. То је иста она шајкача која је пронела славу и херојство српског народа у његовој борби за опстанак и одбрану људског достојанства. Њих двојица на постољу споменика Вуку Караџићу подносе му под грло нож спремни да га обезглаве, што иначе чине у обрачуна са свима који не желе да прихвате њихово исламистичко „ религијско „убеђење.

Тешко је заиста докучити шта је смисао овако обликоване илустрације и зашто је она уопште објављена јер нема никакве везе са стварном суштином текста. Срби су у последњим деценијама брутално и немилосрдно сатанизовани као кољачи и немилосрдни етнички чистачи. Зар то треба да се чини на овакав приземан и неадекватан начин и на страницама “Политике”?

Можда се оваквом илустрацијом ствара прототип српског фундаменталисте, и то мешавине најмрачније идеологије, који је спреман да уништава оно што је највредније не само у српској култури. Овакву илустрацију не би могли да смисле ни многобројни најјагилнији пропагандисти који Србе иначе представљају у најгорем светлу.

Ово је више него промашај у начину како је илустрован овај текст. Ради се о недопустивом односу према српској култури која је и онако изложена великом и разорном процесу девастирана.

Не могу да верујем да свих ових дана нико није реаговао на овако пласирану „илустрацију“. Зар смо ми у тој мери отупели и постали равнодушни пред најочитијим примерима недопустиве политикантске манипулације и настојања да се Срби представе као извршиоци најварварскије праксе уништавања културних добара и вредности. Ако прихватамо овакав однос према нашем народу, поставља се питање шта ћемо моћи да бранимо, следећи наук Винстона Черчила.